

Bredero had al de liederen, vooral de verzameling „aendachtighe” zangen, bij elkander gelegd, die Van der Plasse nog niet bezat. Hij had er al menigmaal met zijn uitgever over gesproken. Reeds voor lang was de druk van het *Boertigh Liedt-Boeck* begonnen. Maar deze bundel zou uitgebreid worden met al zijne minnezangen, onder den titel: *Groote Bron der Minnen*, en daarom had men nog wat getalmd. Nu voegde de dichter er een groot aantal nieuwe liederen bij, allen uit de laatste maanden zijner ziekte. Zijn wensch was, die afzonderlijk onder den titel: *Aendachtigh Liedt-Boeck* uit te geven. Van der Plasse wist al te goed, dat het leven van zijn geliefden vriend en dichter aan een zijden draad hing. Hij nam den bundel met een zucht, en zweeg. Gerbrand had al stil den beker met Spaanschen wijn tot zich getrokken, en nog eene teuge gedronken. Van der Plasse vroeg:

— „Hoe gaat het nu al in den lesten tijd?”

— „Bereid tot vertrekken! Ik heb ootmoedig leeren bidden! Vondel heeft mij uit mijne miserie omhooggetrokken. Den ouden mensch heb ik verzaakt, en ik bidde serio, dat de nieuwe in mij moge opstaan. Ik heb de schoonheid van Gods heilig evangelium niet gestadig overwogen, en daarom heeft God mijne boosheid gestraft! Ik ben bereid te sterven! Een goede dood is de ingang tot een beter leven”

Daar zijne moeder juist binnenkwam, en eenige woorden met Van der Plasse wisselde, zweeg Gerbrand. Van der Plasse dacht, dat bij den doodelijk zieken dichter de oude hartstochtelijkheid zich nu in een overdreven ijver voor eene Christelijke bekeering openbaarde. Hij hield zijne meening echter vóór zich, en zei:

— „Ik hoop ter contrarie, dat je nog lang leven zult, Gerbrand! Je bent nog jong!”

— „Ik deed afstand van alle wereldsche jolijt! De Heer heeft groote dingen aan mij benauwden mensch gedaan”

Zijne stem klonk zoo dof, de ademhaling kostte zoo groote inspanning, dat moeder Marretje hem vergunde zijn beker te ledigen. Van der Plasse zag, dat het zeer ver met zijn dichter gekomen was. Hij zei daarom:

— „Heb-je ook nog wat te ordonneeren voor het *Groot Liedt-Boeck*? De kopersnijders zouden dan te met aan het werk kunnen gaan voor fraaie en zinrijke beeltenissen. Ik heb Le Blon en Kittensteyn al aan den arbeid gesteld!”

Gerbrand zocht even in den bundel, dien hij terugvroeg. Hij nam een smal reepje papier, en reikte het Van der Plasse toe. Deze keek het in en las:

„Wanneer de mensch bedenkt sijn Ydelheid met leet/
„Hy Venus oorlof geeft/ en 's weerd's prael vertreed.
„En leent demoedig 't oor der Deugden heilge leering/
„En offert dankbaer Gode het wierook van bekeering.”

Gerbrand glimlachte even. Hij sprak:

— „Hierbij moet Kittensteyn mijn kluiske tafereelen, en mij zelf knielend op mijn vendel der schutterije. Rechts Geloof, Hoop en Liefde. Links treedt Venus met Amor ter deur uit”